

היום בו החל הג'יהאד

אש בבהר הבית

קבעם כי היה זה מעשה-הצתה, ולא קצר מיקרי — דבר שנראה ברגע הראשון כעלילה. השומרים המוסלמיים, שתיארו את המי צית, אמרו דבריי-אמת, אך שנראה תחילה כאילו הם חוזרים על שמועות זדוניות. הם עמדו על דעתם בגל החקירות שעברו, ועזרו בכך רבות לפיתרונה של התעלומה. העיתונות הישראלית, מלבד עטיה-רעל המיקצועיים, שמרה על שיתיי-משקלה ה- נטשי. כל אלה מנעו הידרדרות חמורה יותר. הם צימצמו, לפחות במיקצת, את הנוק העצום שנגרם.

כמה קרני-אור בפרשה, שהסעירה את כל העולם, מוסלמי כלא-מוסלמי. ממשלת ישראל הגיבה במהירות ובסיגני נון הנכון. היא עמדה מול הפיתוי להפיץ האשמות בלתי-מבוססות, כדי להילחם ב- האשמות הנגדיות. היא הוכיחה שהיא יכר- לה לסעול באופן אינטליגנטי — כשהיא מכירה בגודל הסכנה, וכשהבעייה היא מע- שית ומיידית. ראש עיריית ירושלים הראה שוב את כישרונו הנדיר לתת אינסטינקטיבית את הנספץ בעירו. הנכבדים המוסלמיים בעיר צדקו ב-

כני שהמיסגד המקודש ייחרב. באותו רגע, לא יכול היה אף ערבי אחד להיות בטוח כי המיסגד לא הוצת על-ידי מוסלמי, כשם שאף ישראלי אחד לא היה יכול להיות בטוח כי לא הוצת בידי יהודי. והרי אין מחסור בקנאים מטורפים בשני העמים גם יחד. למרבה המזל — אפשר לומר: ברוך השם ואל-חמד-לאללה — נמנע האסון שיכול להיגרם אילו התאמתה אחת מן ההאשמות האלה. אסון שקשה אף להעלותו על הדעת. ★ ★ ★ עומת אנשי הדרך משני הצדדים, מטיסייה-השיגאה וספסריה-רעל, היו גם

ר רבקה-הרבה אנשים צריכים להתבייש ו השבוע. כל אותם ישראלים שקראו, מייד בהי ודע להם דבר השריפה במיסגד: „זוהי פרובוקציה של הערבים!“ כל אותם ערבים שזעקו, באותו רגע עצמו: „פסע זדוני של היהודים!“ כל אותם יהודים שהפיצו את הטענה המיפלצתית כאילו תושבי העיר העתיקה הסריעו במזיד לכבאים לכבות את השריפה באחד מקודשי-הקדושים של דתם. כל אותם מוסלמים שהפיצו את הטענה, המיפלצתית-לא-פתוח, כאילו התמהמהו ה- כבאים הישראליים בכחונה בכיכוי השריפה,